

ע"פ 3877/16 - פאדי ג'באלி נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3877/16

לפני:
כבוד השופט א' חיות
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג

המערער:
פאדי ג'באלி

נ ג ז

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז מרכז-לוד
מיום 4.4.2016 בת"פ 4222-09-15 שניתן על ידי כבוד
השופט מ' ברנט

תאריך הישיבה:
א' בחשוון התשע"ז (2.11.2016)

בשם המערער:
עו"ד נאשף דרוייש

בשם המשיבה:
עו"ד עוזד ציון
גב' ברכה ויס
בשם שירות המבחן למובוגרים:

פסק דין

עמוד 1

ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-lod (השופט מ' ברנט) מיום 4.4.2016 בת"פ 4222-09-15 אשר גזר על המערער 34 חודשים מאסר בפועל, 8 חודשים מוותנה וכן קנס בסך 7,500 ש"ח או 45 ימי מאסר.

רקע עובדתי וגזר דיןו של בית המשפט המחויז

1. על פי עובדות כתוב האישום המתוקן, בהן הודה המערער במסגרת הסדר טיעון, התגלו סכ索ר בין קרוב משפחה של המערער, איברהים ג'באלי (להלן: איברהים) ובין יונס חאג' יחיא (להלן: יונס) והשניים הגיעו להיפגש בעיר ט'יביה ביום 28.8.2015 לשם ישוב הסכסוך. באותו יום סמוך לשעה 21:40 נסע המערער ברכבו למקום המפגש יחד עם קרוב משפחתו ר' ג' (להלן: הקטין) כשהוא נושא עמו ברכב אקדח טעון במחסנית שהכילה 14 כדורים. האקדח מסוג "גלוק" נגנב חודשים אחדים קודם לכן בהתרצות לדירה בהוד השaron. כשהגיעו למקום המפגש, עצר המערער מאחוריו הרכב שבו ישבו איברהים, יונס ואדם נוסף. הוא החביא את האקדח במכנסיו והתקרב יחד עם הקטין אל הרכב. באותו שלב הגיעו למקום שוטרים שהורו למערער ולקטין להרים ידיים, אך המערער הכרע לכיוון הרצפה והשליך את האקדח מאחוריו גבו. בגין מעשים אלו הורשע המערער בעקבות הסדר טיעון, כאמור, בעבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בהסדר הטיעון הוסכם עוד כי ההליך בעניינו של הקטין יופרד ווועבר לבית המשפט לנוער בפתח-תקוה. כמו כן הוסכם כי תוגש חוות דעת סטטיסטית מטעם משטרת ישראל הנוגעת לטופעת האמל"ח הבלתי-חוקים והשפיעה על הפשעה החמורה ואיירוני האלים במשפט המרכז בשנים האחרונות. זאת, מלבד שהוא שיחב מצד המערער כהסכם לתוכן חוות-הදעת.

2. בגזר דיןו מיום 4.4.2016 עמד בית המשפט קמא על החומרה היתרה הטמונה בעבירות נשק ועל המגמה להחמיר בעונשם של המבצעים עבירות אלה, בין היתר, בשל הסיכון הנשקל מהן לשлом הציבור וביטחונו. בהינתן הערך החברתי המוגן, הפגיעה בו בנסיבות העניין ורמת הענישה הנוגגת, קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בין 24 ל-48 חודשים מאסר בפועל. אשר לחוות הדעת שהגישה המשטרת, קבע בית המשפט כי מדובר בחווות דעת כללית וכי הנתוונים המופיעים בה אינם מצדיקים החמרה בקביעת מתחם העונש ההולם במקורה דן. בקביעת עונשו של המערער, ציין בית המשפט כי מדובר באמנם בנאשם צער (בנ' 25) אך עברו הפלילי מכוביד וכל ארבע הרשעות קודמות ובהן שוד מזון, סיכון חי' אנשים בمزيد בתוכו וUBEIRUT RAKOSH, אשר בגין ריצה שלושה מאסרים, האחרון שבhem בנ' 54 חודשים. עוד נתן בית המשפט קמא את הדעת לכך שהמערער השחרר ממאסרו האחרון ביום 2.7.2015 וביצע את העבירה שבה הורשע תוך חוות מחודשים מיום שחרורו. בית המשפט ציין בהקשר זה כי העבירה בוצעה על רקע רצונו של המערער לישב סכ索ר בין אחרים והשימוש בנשק נמנע הודות להתערבות המשטרת. מנגד, ציין בית המשפט כי יש לזקוף לזכותו של המערער את הודהתו ואת לקיחת האחריות ברגע למינוס לו וכן את החיסכון בזמן שיפוטו. מטעמים אלו יכול גזר בית המשפט קמא על המערער את העונשים המפורטים לעיל.

מכאן הערעור שבפניו.

תמציתTeVונות הצדדים

3. המערער טוען כי מתחם העונש שקבע בית המשפט המחויז חמור במיוחד ואין משקל את מדיניות הענישה

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או © verdicts.co.il

הנוגגת בעבירות של נשיאת נשק בהדגשו כי כתב האישום המתוון אינו מיחס לו כל כוונה לשימוש באקדח או תכנן מוקדם של ביצוע העבירה, ולגיטמו מדובר בתחום עונש מפליה הנובע מהשתיכיותו המגזרית. עוד טוען המערער כי הערך המוגן שנפגע מעבירות נשיאת נשק שלא כדי הוא הזכות הננתנה למדינה לפקח על אחזקה ונשיאת של נשקים ולא פגעה בשלום הציבור וביטחונו. על כן, לשיטת המערער מתוך עונש הוהם בעניינו נע בין 6 חודשים מס' ל-24 חודשים מס' מאסר בפועל ובהתקיים יש להפחית לטענות את העונש שנגזר עליו ולמקומו ברף התחרון של המתחם שהציג, בין 10 ל-14 חודשים מס' מאסר בפועל. זאת, בין היתר, בשל נסיבות חייו הקשות, תמיינותו במשפחה ובאמו החולה והעובדת שהקדים משפחה והחל לעבוד מאז שהשתחרר מן המאסר הקודם.

4. המדינה מצהה סומכת ידיה על פסק-דיןו של בית המשפט קמא וטוענת כי העונש שנגזר על המערער הוא ראוי ואין להתערב בו.

דין והכרעה

5. דין הערעור להידחות.

עיקר טענות המערער מופנות נגד מתחם העונש הוהם שנקבע בעניינו, אשר לשיטתו חורג מדיניות הענישה הנוגגת. כפי שנפסק לא אחת "אין זהות בין מתחם העונש הוהם ובין מדיניות הענישה והובהר כי מתחם העונש הוהם מגלם 'הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים' וכי מדיניות הענישה בעבירה הננתנה היא רק אחד מאותם שיקולים" (ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (9.10.2016); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (5.6.2013)). עוד נפסק כי קביעת מתחם העונש הוהם אינה עניין אրיתמטי וכי לבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות שאין להתערב בו בייחוד אם העונש שנגזר בסופו של יום אינו חורג מן הראי והוהם.

6. בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשך ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדי. עבירות אלה מקומות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחונו ומחייבות "ליtan ביטוי עונשי הוהם ומرتיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החבורה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל" (ע"פ 5120/11 שתוויי נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (18.12.2011); ע"פ 4329/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2010)). עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשך אינה مستכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות (ע"פ 116/13 וקנין נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (31.7.2013))

בעניינו, נסע המערער אל מקום המפגש שנקבע ליישוב הסכוסף כשהוא חמוש באקדח הטעון ב-14 כדורים, התייצב יחד עם הקטין לצד הרכב שבו ישבו הצדדים הניצים ואין לדעת כיצד היו הדברים מתפתחים אלמלא התערבה המשטרת באותו השלב ב;zנעה. המעט שניתן לומר על התנהלותו של המערער עד אותו שלב הוא כי היה בה כדי ללמד על פוטנציאל זה היה כרוך ושלוב בעבירה שאotta ביצע ובנסיבות ב;zנעה, וזאת גם אם אין לייחס לו הכנה וכוונה מרأس לפגוע. עברו הפלילי המכבד של המערער, בין היתר, בעבירות אלימות אך מעטים את המסקנה כי מדובר בפוטנציאל נזק שאינו תיאורטי כלל וכלל ומדובר רק השופט א' א' לוי באחת הפרשות ב;zנינו:

"ההגיוון מהיביך כי מי שכוכונותו טובות והנשך דרוש לו למטרות כשרות ומותרות על פי דין, יתרה ויצויה בראישון מהרשota המוסמכת. ולהיפך, מקום שאדם נמצא מחזיק בנשך כשהוא טען במחסנית ובתחמושת ולא רישון, מותר להניח לחובתו כי הוא עושה זאת למטרות לא כשרות, במיוחד כאשר הוא אינו מציע לכך הסבר אשר יניח את דעתו של בית המשפט. חישד זה חמור שבעתים, מקום שהמחזיק בנשך הנו בעל הרשות קודמות, חילקו לא פשוטות כלל..." (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי (22.2.2007)).

ויפים הדברים לעניינו.

7. אכן, העונש שנגזר על המערער במקורה דין אינו מן הקלים, אך הוא אינו חורג באופן מהותי ממדיניות הענישה הנוהגת והראיה (ראו והשו: ע"פ 9373/09 ותד נ' מדינת ישראל (14.9.2011); ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל, בפסקאות 11-12 (17.6.2014)). כפי שצין בית המשפט המוחוז, על אף גילו הצערם למעערר עבר פלילי מכבד ביותר ואת העבירה שעלייה הוא נותן את הדין בהליך דין, ביצע שבועות ספורים בלבד לאחר שישים לרצות עונש מאסר בן 54 חודשים. בנסיבות אלה, יש קושי רב לקבל את טענת המערער כי השתקם לאחר שחרורו מהמאסר האחרון.

אשר על כן, הערעור נדחה.

נתן היום, ט"ז בחשוון התשע"ז (17.11.2016).

שופט

שופט

שופטת